

Jacobus, de rechtvaardige

We beginnen met een tekst uit Marcus 6:3 waar iets staat over Jezus en zijn broers en zusters:

Is dit niet de timmerman, de zoon van Maria, en de broeder van Jakobus en Jozef en Judas en Simon. En behoren zijn zusters hier niet bij ons?

Jezus leefde voor zijn 30^e jaar een leven als timmerman in Nazareth. "Is dit niet de timmerman" staat er. Hij kende het leven van alledag: opstaan, eten, werken en weer thuis komen.

Hij groeide op in het gezin van Jozef en Maria en had vier broers en hij had ook zusters.

En er zijn twee halfbroers van Jezus, die later toen zij wedergeboren waren, een brief hebben geschreven namelijk Jakobus en ook Judas.

Toen Jezus zijn openbare bediening begon en o.a. boze geesten ging uitdrijven, dachten zijn broers en zijn zusters, dat hij

gek was geworden. We lezen dat in Marcus 3:20/21

En Hij ging in een huis; en er verzamelde zich weder de schare, zodat zij zelfs geen brood konden eten.

En toen zijn naastbestaanden dit hoorden, gingen zij heen om Hem te halen, want zij zeiden: Hij is niet bij zijn zinnen.

Later kwamen Jakobus en Judas tot wedergeboorte en Jakobus was zelfs een geziene oudste in de eerste christengemeente te Jeruzalem.

Er staat in Gal. 2:9 dat Jakobus, Cefas en Johannes daar steunpilaren waren.

Uit historische documenten weten we dat Jakobus in Jeruzalem woonde en dat hij een tragisch maar glorieus levenseinde beleefde.

Na de dood van Festus, de Romeinse gouverneur waar in het boek Handelingen ook over gesproken wordt en waar Paulus

voor terecht stond, was er een gat van 2 maanden waarin er geen Romeinse gouverneur was.

Daarna kwam in het jaar 62 na Christus een zekere Albinus als Romeins gouverneur aan de macht.

In die 2 maanden, dat er geen Romeinse gouverneur was, zagen de Joodse leiders van toen hun kans om de christenen aan te pakken en zelf de doodstraf te voltrekken.

In die maanden hebben ze Jacobus gevangen genomen en hem meegenomen naar het dak van de tempel. Ze zeiden zo ongeveer dit tegen hem: "Nu verloochen je Christus, of we gooien je naar beneden".

Het antwoord en de uitroep van Jacobus was: "Ik zie de Zoon des mensen komen op de wolken des hemels!" Dus gooiden ze hem van het dak af.

Maar de tempel was niet zo hoog en hij overleed niet als gevolg van die val. Zijn armen en

benen waren gebroken maar hij leefde nog.

Daarna hebben ze hem gestenigd en we weten uit die historische documenten dat Jacobus toen dezelfde woorden heeft genoemd, die ook Jezus heeft genoemd namelijk:

"Vader, vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen".

Uiteindelijk kwam er iemand, die uit puur medelijden een groot stuk hout nam en daarmee zijn schedel insloeg, en toen stierf hij.

Toen zijn medegelovigen kwamen om zijn lichaam op te halen om hem een fatsoenlijke begraving te geven, waren ze verbaasd toen ze zijn knieën zagen, die normaal onder zijn mantel verborgen waren.

Ze keken naar zijn knieën die er uitzagen als de knieën van een kameel. Hier lag een man die veel tijd op zijn knieën had doorgebracht.

Jacobus had ook een bijnaam, namelijk Jacobus, de rechtvaardige. Hij ging vaak naar de tempel om te bidden en dan beleeft hij de zonden van het volk Israël en dat zij Jezus verworpen hadden.

Toen Jacobus jong was ging hij, net als Jezus, vaak naar de synagoge. De rabbi's van toen hanteerden verschillende stijlen van preken.

Eén van de stijlen was dat ze door de synagoge liepen en "hardop liepen te denken" dat wil zeggen, onder het lopen deelden ze woorden van wijsheid uit, pareltjes zoals die in de Spreuken van Salomo opgetekend staan.

Die manier van preken noemen ze de *charaz*.

Op die manier heeft Jacobus ook zijn brief opgebouwd. Hij heeft niet één vaste lijn in zijn brief maar deelt als het ware "pareltjes van wijsheid" uit, de *charaz*.

Eerst naar Jacobus 1:2/3

2/3 Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt, wat gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt.

Die uitspraak van Jacobus verast ons. Op het eerste gezicht lijkt het tegenstrijdig met onze gevoelens.

Jacobus zegt: je moet over je verzoeken en beproevingen geen klaaglied aanheffen of medelijden opwekken bij jezelf of bij anderen, maar je moet er een positieve houding tegenover aannemen.

De apostel wenst zijn lezers *geluk toe met hun verzoeken en beproevingen*.

Ondanks al die velerlei verzoeken mogen u en ik als een blij en vreugdevol christen door het leven gaan.

Als ik geloof in nederlagen, dan heeft het geen enkele zin om die velerlei verzoeken voor enkel vreugde te houden. Hoe kan ik

dan als een zwak mens geloven in overwinning?

Ja, die overwinning is er door Jezus Christus zoals staat in 1 Cor. 15:57/58

Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus. Daarom mijn geliefde broeders, weest standvastig, onwankelbaar.

Jacobus heeft niet één vaste lijn in zijn brief maar deelt als het ware "parels van wijsheid" uit, de *charaz*.

We lezen nog zo'n wijsheid parrel in Jacobus 1:14/15 waar staat:

Maar zo vaak iemand verzocht wordt, komt dit voort uit de zui-ging en verlokking zijner eigen begeerte. Daarna, als die be-geerte bevrucht is, baart zij zon-de; en als de zonde volgroeid is, brengt zij de dood voort.

U weet wat een twee onder één kap woning betekent. Je hebt zelf je eigen huis en naast je woont de buurman die ook zijn

eigen huis heeft, maar wel teza-men onder één dak.

In ons eigen huis, daar leven wij als nieuwe schepping. We zijn wedergeboren en Christus is ons leven.

Echter, onder hetzelfde dak hebben wij iemand anders won-nen en dat is ons vlees, waar geen goed in woont.¹

Worden wij verzocht, dan komt dat niet uit mijn gezindheid voort, maar uit de gezindheid van mijn buurman.

De verzoeking dient zich aan. Maar door Christus in ons heb-ben wij daar geen boodschap aan.

Maar als wij de deur open doen en de buurman binnen laten, dan wordt de begeerte bevrucht en baart zij zonde.

De brief van Jacobus is van groot belang voor een ieder, die Christus wil navolgen.

¹ Romeinen 7:18